

opusdei.org

Rozważania: piątek 6 tygodnia wielkanocnego

Rozważanie na piątek 6
tygodnia wielkanocnego.
Proponowane tematy to: radość
jest centralnym elementem
doświadczenia
chrześcijańskiego; mędrzec
doświadcza i żyje Bożymi
rzeczami; dar mądrości nadaje
smak naszemu życiu.

30-04-2024

-Radość jest centralnym elementem doświadczenia chrześcijańskiego;

-Mędrzec doświadcza i żyje Bożymi rzeczami;

-Dar mądrości nadaje smak naszemu życiu.

.....

PODCZAS WIGILII PASCHALNEJ
Kościół wyśpiewuje Orędzie Wielkanocne, wyraz radości spowodowanej zwycięstwem Jezusa Chrystusa: «Weselcie się już, zastępy Aniołów, w niebie... Raduj się, ziemio, opromieniona tak niezmiernym blaskiem... Ta zaś świątynia niechaj zabrzmie potężnym śpiewem całego ludu». Po smutnych i bolesnych dniach Męki, apostołowie odzyskują nadzieję kontemplując oblicze Zmartwychwstałego. Podczas Ostatniej Wieczerzy Chrystus przestrzegł ich: «Wy będziecie się

smucić, ale smutek wasz zamieni się w radość. Znowu (...) was zobaczę, i rozraduje się serce wasze, a radości waszej nikt wam nie zdoła odebrać» (J 16, 20:23). Pomimo tego, że uczniowie poważnie zawiedli miłość swojego Nauczyciela, Pan Jezus nie pozwolił, aby zamknęli się w swoim nieszczęściu. Wyruszył na nowo na drogi, «przebrany za przybysza»^[1], w poszukiwaniu swoich uczniów.

Rzeczywiście, dążenie do radości jest wpisane w nasz byt. «Nasze serce poszukuje radości głębokiej, pełnej i trwałej, która mogłaby nadać *smak* ludzkiej egzystencji»^[2]. Będąc uczniami Pana Jezusa wiemy, że w Nim znajduje się radość, której szukamy. To centralny element doświadczenia chrześcijańskiego. Po Pięćdziesiątnicy, radość przekształca się w styl życia pierwszej wspólnoty, ponieważ jest owocem Jego obecności. «Codziennie trwali

jednomyślnie w świątyni, a łamiąc chleb po domach, przyjmowali posiłek z radością i prostotą serca» (Dz 2, 46-47).

Radość i miłość wzajemnie sobie towarzyszą. «Człowiek nie może żyć bez miłości», przypominał święty Jan Paweł II na początku swojego pontyfikatu. «Człowiek pozostaje dla siebie istotą niezrozumiałą, jego życie jest pozbawione sensu, jeśli nie objawi mu się Miłość, jeśli nie spotka się z Miłością, jeśli jej nie dotknie i nie uczyni w jakiś sposób swoją, jeśli nie znajdzie w niej żywego uczestnictwa»^[3]. Chrześcijańska radość rodzi się ze świadomości bycia bezwarunkowo kochanym przez Boga. On przyjmuje nas, roztacza nad nami opiekę i kocha nas takimi, jakimi jesteśmy. Ta osobowa miłość podtrzymuje radość, której nic i nikt nie może nam odebrać (por. J 16, 23). Pan Bóg mówi nam, od początku naszego życia: «Pragnę,

żebyś istniał; to dobrze, bardzo dobrze, że jesteś... Jak wspaniale, że jesteś na tym świecie»^[4].

«Dlatego, bracia, bądźcie radośni w Panu, nie w świecie», radził święty Augustyn. «To znaczy radujcie się w prawdzie, nie w grzechu; radujcie się nadzieją na wieczność, a nie kwiatem pychy. Radujcie się w taki sposób, abyście niezależnie od sytuacji w której się znajdujecie, zdawali sobie sprawę, że Pan jest blisko; niech was nic nie martwi»^[5].

ROZPOCZYNA SIĘ DZIŚ pobożny zwyczaj decenarium do Ducha Świętego, które przygotowuje nas na Uroczystość Zesłania Ducha Świętego. W pewnym wezwaniu liturgicznym prosimy Boga, aby wraz ze światłem Parakleta, dał nam «poznać, co jest prawe, i pociechę

Jego zawsze się radować». Także pomiędzy mądrością a radością istnieje ścisły związek. Pierwszym i największym darem Ducha Świętego jest dar mądrości, który udziela nam głębokiego poznania tajemnicy Boga, nowej i pełnej miłości wiedzy, wraz z którym «dusza nabywa łatwości w obcowaniu z rzeczami boskimi»^[6]. Mądrość to *pewne kosztowanie Boga*^[7], skłonność do tego, co duchowe, które dodatkowo udziela nam nowej zdolności, aby «osądzać sprawy ludzkie według miary Boga»^[8].

Rzeczywiście, czytamy w Piśmie Świętym: «Dlatego się modliłem i dano mi zrozumienie, przyzywałem, i przyszedł na mnie duch Mądrości. Przeniosłem ją nad berła i trony i w porównaniu z nią za nic miałem bogactwa. Nie porównałem z nią drogich kamieni, bo wszystko złoto wobec niej jest garścią piasku, a srebro przy niej ma wartość błota»

(Mdr 7, 7-9). Dawni myśliciele poszukiwali kamienia filozoficznego, który miał magiczną siłę i wszystko przemieniał w złoto. Dar mądrości jest czymś o wiele większym niż ten nieistniejący kamień, który miał nieść ze sobą tak wielkie szczęście, ponieważ uczy nas patrzenia na rzeczywistość od środka, kontemplując ją oczami Boga. «Prawdziwy mędrzec to nie ten, który po prostu wie pewne rzeczy dotyczące Boga, ale ten, kto *doświadcza* ich i nimi żyje»^[9]. Święci dają nam przykład tej radosnej mądrości. Podążając ich śladami uczymy się przenikać światłem mądrości całe życie: przeżycia, uczucia, marzenia i projekty.

Dar mądrości «pozwalając nam poznać Boga i zasmakować w Nim, daje nam zdolność osądzania w sposób prawdziwy sytuacji i spraw tego życia. (...) Nie chodzi o to, że chrześcijanin nie dostrzega tego

wszystkiego, co w ludzkiej kondycji jest dobre, że nie docenia godziwych radości, że nie podziela ziemskich pragnień i ideałów. Przeciwnie, odczuwa to wszystko w samym wnętrzu swojej duszy, podziela to i przeżywa w sposób szczególnie dogłębny, bowiem lepiej niż ktokolwiek inny zna głębokości ludzkiego ducha»^[10]. Mądrość wprowadza nas w głęboki sens rzeczywistości i historii. Przebijamy się dzięki niej przez powierzchowność rzeczy i zdarzeń, aby zanurzyć się w ostatecznym sensie tego, co się dzieje.

ŚWIĘTY PAWEŁ pozostał w Koryncie głosząc słowo Boże przez długi czas, ponieważ w pewnym objawieniu Bóg powiedział mu: «Przestań się lękać, a przemawiaj i nie milcz, bo Ja jestem z tobą i nikt nie targnie się na ciebie,

aby cię skrzywdzić» (Dz 18,9-10). Pewność wiary i świadectwa Pawła – jak pozostałych uczniów – opierała się na przekonaniu, że Bóg, który zna wszystkie serca i wszystkie rzeczy, był przy nim, troszcząc się o niego z miłością.

«Nie milcz». Mądrość uczy nas «czuć sercem Boga, mówić słowami Boga»^[11]. Nie jest owocem nauki, ani nie rodzi się z dobrego nastawienia rozumu. To darmowy *dar słodkiego gościa duszy*^[12], dzięki któremu odkrywamy dobroć i wielkość Boga, która napełnia *smakiem* nasze życie, abyśmy przekształcili się w «sól ziemi» (Mt 5, 13). Serce *mędrca* ma smak Boga, w nim wszystko mówi nam o Bogu, w taki sposób, że staje się on dla innych pięknym i życiowym świadkiem Jego miłości.

Pierwsza księga Królewska opowiada, że na początku swojego panowania, Salomon miał sen. Bóg

zachęcił go, aby poprosił o dar: «Proś o to, co mam ci dać» (1 Krl 3,5). Na zaproszenie ze strony Boga król odpowiedział: «Racz więc dać Twemu słudze serce pełne rozsądku do sądzenia Twego ludu i rozróżniania dobra od zła» (1 Krl 3, 9). Bogu bardzo spodobało się, że Salomon poprosił go o mądrość, jako o największy skarb. Biorąc przykład z mądrego króla możemy zwrócić się do Chrystusa za pomocą słów Świętego Ambrożego: «Naucz mnie słów pełnych mądrości, wszak ty jesteś Mądrością! Otwórz moje serce, Ty, który otworzyłeś księgę. Otwierasz bramę, która jest w niebie, ponieważ Ty jesteś Bramą! Ten, kto przez Ciebie wejdzie, posiadzie wieczne królestwo; ten kto przez Ciebie wejdzie, nie zostanie oszukany, ponieważ nie może pomylić się ten, kto wszedł do mieszkania Prawdy»^[13].

Maryja jest *przyczyną naszej radości i stolicą mądrości*. Prośmy ją, aby dała nam łaskę umiejętności patrzenia na wszystko radosnymi oczami Boga.

[1] Por. J.M. Ibañez-Langlois, *Libro de la Pasión* [Księga Męki]: «Jesús pero qué enamorado ha salido a los caminos en busca de apariciones disfrazado de forastero». «Ale zakochany Pan Jezus wyszedł na drogi, przebrany za przybysza szukając objawień».

[2] Benedykt XVI, *Orędzie na XXVII Światowy Dzień Młodzieży* (2012 r).

[3] Św. Jan Paweł II, Encyklika *Redemptor Hominis*, nr 10.

[4] J. Pieper, *O miłości*. Por. Rdz 1, 31.

[5] Św. Augustyn, *Kazanie „Bądźcie zawsze radośni w Panu*, PL 38,

933-935, (Liturgia Godzin z dnia 26 maja, wspomnienie św. Filipa Neri), tłum. własne.

[6] Św. Jan Paweł II, *Katechezy o wierze*, 9 kwietnia 1989 r.

[7] Por. Św. Tomasz z Akwinu, *Summa Theologiae*. II-II, q.45, a. 2, ad 1.

[8] Św. Jan Paweł II, *Katechezy o wierze*, 9 kwietnia 1989 r.

[9] Ibidem.

[10] Św. Josemaría, *To Chrystus przechodzi*, nr 133.

[11] Franciszek, *Audiencja generalna*, 9 kwietnia 2014 r.

[12] Łac. *dulcis hospes animae*, z hymnu *Veni, Sancte Spiritus* [Przybądź, Duchu Święty]. W polskim tłumaczeniu ten fragment jest przetłumaczony *Słodka serc radości*, odniesienie do gościa pojawia się wcześniej – *O najmiłszy z gości*.

[13] Św. Ambroży, *Komentarz do Psalmu 118*, nr 1.

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/rozwazania-piatek-6-tygodnia-wielkanocnego/> (26-03-2025)